

[Justitsministeren.]

skønner, at offentlig Gengivelse vil forvolde ham eller hans nærmeste en uforholdsmæssig Lidelse. Hvad er det, der sker her? Der siges her, at Retten kan beslutte Dørenes Lukning akkurat i samme Tilfælde, nøjagtigt i de samme Tilfælde, hvor der allerede nu alligevel ikke kan blive Tale om en offentlig Gengivelse i Pressen. Der er kun een Tilføjelse, men den gaar i modsat Retning, thi den siger udtrykkelig, at der ikke skal være offentlige Hensyn, der taler afgørende herimod. Jeg kan derfor ikke indse — skønt jeg ikke er uvillig til at diskutere Nr. 3 og ogsaa har mine Betæneligheder ved den —, at man kan stille saa stærke Krav, som den ærede Ordfører Hr. Fr. Dalgaard gjorde, der vil have en meget skarpere Formulering.

Jeg maa ogsaa bede den ærede Ordfører i den Henseende lytte til de Udtalelser, der netop paa dette Omraade blev fremsat af den ærede Ordfører Hr. Pürschel, for øvrigt ogsaa af den ærede Ordfører Hr. Steen. I det hele taget er der her et Omraade, hvor man maa være forsigtig med at stille Tingene for doktrinært op.

Jeg er jo saa gammel, at jeg har overvaaget og overværet — til Dels ogsaa været Deltager i — det voldsomme Krav, der særlig blev rejst fra Socialdemokratiets Side, ikke mindst fra den nylig afdøde store Socialdemokrat, om den størst mulige Offentlighed i Retsplejen. Men hvorfor blev dette Krav rejst med en saa voldsom Styrke? Først og fremmest til Beskyttelse af sigtede og andre mod en inkvisitorisk Optræden fra Domstolens Side. Det var Grundsynspunktet. Nu har Udviklingen bevirket, at vi i mange Tilfælde staar over for det modsatte Synspunkt fra private: kan jeg ikke blive forskaanet for den Offentlighed, thi hvilket Formaal tjener den? Kun dertil, at jeg i givet Tilfælde udsættes for en ganske uforholdsmæssig stor Lidelse, der rammer mine nærmeste, der rammer mine Omgivelser o. s. v. Det er den Begrænsning, der skal foretages, og den skal foretages ganske sagligt og objektivt, uden Angreb hverken paa den ene eller anden, heller ikke paa Pressen.

Jeg har ikke i mindste Maade over for disse Spørgsmaal angrebet Pressen i al Almindelighed. Jeg vil endda sige, at jeg

kan forstaa, at Pressen her har en ganske overordentlig vanskelig Opgave. Hvis den ikke paa Forhaand i høj Grad begrænsede alt det Sludder og Sladder, alle de Rygter, der vil gaa i saadanne Sager, saa vilde vi have en ganske anden Presse, end vi har. Der ligger ikke fra min Side noget Angreb paa den Presse, vi har — jeg skal nok finde Lejlighed til at angribe den og behøver ikke at gøre det her. Der findes kun det ene Hensyn: lad os faa en mere praktisk Afgrænsning, en Afgrænsning, der i større Grad er i Offentlighedens virkelige Interesse og til Beskyttelse for dem, der ikke bør udsættes for Krænkelser, og i Retshaandhævelsens egen Interesse, saaledes at Offentligheden ikke bevirker, at en Masse Forbrydelser gaar upaataalt hen til Gavn for Pengeafpressere og andre, fordi man ikke vil have sit Navn skandaliseret, sin Familie blandet ind i det. Den Linie maa vi, som det ærede Medlem Hr. Pürschel sagde, kunne finde ved en rent saglig Forhandling.

Endelig kommer jeg, hvad det ærede Medlem Hr. Fr. Dalgaards Udtalelser angaar, til § 1017, som han kaldte noget af et Mistillidsvotum til den danske Presse. Jeg har nu udvist en saadan Strøm af Elskværdighed over for den ærede Ordfører, at han maa undskylde mig, at jeg ikke er tilbøjelig til at give ham nogle Indrømmelser paa § 1017. Pressen maa kunne tie stille, medens Domsforhandlingen staar paa. Det er ikke Meningen, at man, naar man har en Domstol sammensat af Dommere og Nævninger, paa Forhaand under selve Domsforhandlingen skal diskutere, hvilket Resultat de kommer til. Jeg tror ikke, at jeg paa det Omraade kan bøje mig, og jeg er glad over, at de ærede Ordførere Hr. Steen, Hr. Pürschel og Hr. Elbæk-Jessen var enige med mig her. Her er et Omraade, hvor den ærede Ordfører for Socialdemokratiet var lidt for meget Journalist. Hvis han var lidt mere Justitsminister, hvis jeg tør sige det, vilde han have det andet Synspunkt, fordi han ud fra sin praktiske Gerning vilde have set, hvor uheldigt det kunde virke.

Det er en fuldkommen Misforstaaelse, naar den ærede kommunistiske Ordfører synes at gaa ud fra, at § 1017 standser Pressen, lige indtil Sagen er afgjort, som han sagde. Nej, der kan diskuteres lige saa meget, man vil, men under selve Domsfor-